

Kinh
Công Đức Xưng Tán
Đại Thừa

Đại Chánh Tân Tu, Bộ Kinh Tập,

Kinh số 0840

Hán dịch: Đại Đường Tam Tạng Pháp Sư Huyền Trang phụng chiếu dịch

Việt dịch: Tỳ kheo Thích Hạnh Tuệ

Trú xứ Chùa Phật Đà, California, Hoa Kỳ

Hiệu đính: HT Như Điển

Phương trượng Chùa Viên Giác, Đức Quốc

---o0o---

Nguồn

<http://www.hoavouu.com>

Chuyển sang ebook 10-06-2014

Người thực hiện :

Thu Đình - Diệu Hương Thủy - thuhoaidinh.hn@gmail.com

Nam Thiên - namthien@gmail.com

[Link Audio Tại Website http://www.phapthihoi.org](http://www.phapthihoi.org)

---o0o---

Tôi nghe như vậy.

Một thuở nọ, Đức Bạc Già Phạm, nơi điện công đức, an trú trong pháp giới tạng trang nghiêm, chỗ hành hoạt của chư Phật cùng chúng đại Thanh văn, đại Bồ tát không thể kể hết câu hội, và hàng trời người, A-tu-la v.v... đại chúng nhiều vô lượng, thứ tự vây quanh.

Bấy giờ trong chúng hội có một vị Bồ tát, hiện thân người nữ tên là Đức Nghiêm Hoa, nương nơi uy thần (của) Phật, từ chỗ ngồi đứng dậy, cúi đầu đảnh lễ mà bạch Phật rằng: "(Bạch Đức Thế Tôn,) vì có sao gọi là Bồ tát ác hữu, để cho những vị Bồ Tát mới học biết được mà xa lánh?"

Lúc bấy giờ, Phật bảo Đức Nghiêm Hoa rằng: "Ta quán sát trong thế gian không có Thiên ma, Phạm thích, Sa môn, Bà la môn .v.v... và hàng Bồ tát mới học hướng đến vô thượng Bồ đề mà lại là ác tri thức. Ví như có những hàng Thanh văn, Độc giác như vậy thì chưa phải là Bồ Tát, vì Bồ Tát phải làm lợi lạc cho hữu tình, cần cầu Vô thượng Chánh đẳng Bồ đề. Hàng người nhị thừa ý chí hạ liệt chỉ cầu vui hưởng niết bàn cho mình, vì nhân duyên này, hàng Bồ tát mới học không nên cùng họ đồng ở một chùa, đồng ở một phòng, đồng nơi kinh hành, cùng đường vui chơi. Nếu các hàng Bồ tát ở trong Đại thừa đầy đủ sự đa văn, có được niềm tin bất hoại, ta có thể khai mở để cùng với họ ở chung vì đã phát tâm hướng đến Bồ đề. Bằng như các loại căn lành ấy chưa thành thực thì không nên nói pháp Đại thừa giáo hóa, khiến sinh ra phỉ báng mang tội vô lượng.

"Hàng Bồ tát mới học trước nên gần gũi hàng đa văn Bồ tát đã học lâu trong giáo pháp Đại thừa, đã ở nơi Vô thượng Chánh đẳng Bồ đề, trông căn lành để mau chóng thành thực, không nên gần gũi, vui chơi với hàng nhị thừa. Vì sao vậy? Vì nó ngăn ngại Bồ đề tâm của Bồ tát. Nó khiến cho xả bỏ Bồ đề tâm. Nó khiến cho suy giảm Bồ đề tâm. Nó làm cho huỷ phạm Bồ tát hạnh. Bồ tát thà xả bỏ thân mạng này, không nên xả bỏ tâm đại Bồ đề mà phát khởi ý thích thú, mong cầu nhị thừa. Nếu hàng Bồ tát khuyến khích hữu tình bỏ Bồ đề tâm thích thú với địa vị nhị thừa; nếu hàng Bồ tát khuyến khích hữu tình bỏ Bồ đề tâm làm các nghiệp ác, đều đọa địa ngục, thọ lãnh khổ báo cùng cực. Bồ tát thà giữ tâm đại Bồ đề mà chịu khổ trong địa ngục ngũ vô gián, trọn đời không xả bỏ tâm đại Bồ đề. Nếu như muốn mong cầu chứng đắc quả vị Dự lưu, Bồ tát thà giữ tâm đại Bồ đề, trăm ngàn đại kiếp thọ khổ nơi địa ngục, trọn đời không xả bỏ tâm đại Bồ đề. Nếu như muốn mong cầu chứng đắc quả vị Nhất lai, Bồ tát thà giữ tâm đại Bồ đề, thọ thân bàng sanh hoặc làm nga quý, trọn đời không xả bỏ tâm đại Bồ đề. Nếu như muốn mong cầu chứng đắc quả vị Bất hoàn, Bồ tát thà giữ tâm đại Bồ đề, tạo mười ác nghiệp đọa vào các đường ác thú, trọn đời không xả bỏ tâm đại Bồ đề. Nếu như muốn mong cầu chứng đắc quả vị Vô sanh, Bồ tát thà giữ tâm đại Bồ đề, vào trong lửa

lớn cứu các sinh linh, trọn đời không xả bỏ tâm đại Bồ đề. Tất cả nên lo sợ mà quay về cõi Niết bàn.

"Lúc Bồ tát mới phát tâm Vô thượng Bồ đề, Bồ tát thương xót tất cả hữu tình trong vòng sinh tử luân chuyển không ai cứu giúp; thì tất cả Trời, Người, A tu la v.v... đều nên cúng dường; có năng lực nhiếp hóa tất cả hàng Thanh văn, Độc giác đạt đến quả vị cao tột; có năng lực nhiếp phục tất cả ma quân, các ác ma vương đều rất kính sợ."

Bấy giờ, Đức Nghiêm Hoa nghe Phật nói vậy, lại thỉnh Phật rằng: "Thế nào gọi là ma quân? Cúi xin Đức Thế Tôn thương xót mà dạy bảo cho."

Đức Phật bảo Đức Nghiêm Hoa rằng: "Khi nghe thuyết giáo pháp Đại thừa, không sanh tùy hỷ, không vui lắng nghe, không mong ngộ nhập, không thể tin thọ; trái lại cười nhạo, huỷ báng, khinh khi, ly gián chê bai, đánh đập xua đuổi; nên biết những kẻ ấy đều là ma quân. Đây gọi là những kẻ ham mê phi pháp, những kẻ tâm tánh hèn mọn, những kẻ mong cầu ngoại đạo, những kẻ thực hành tà hạnh, những kẻ hủy hoại chánh kiến; nên biết những kẻ ấy đều là huỷ báng Đại thừa, phải đọa địa ngục, thọ khổ cùng cực. Kẻ ấy, sau khi sanh ra, sẽ sanh vào ngã quý, trải qua trăm ngàn kiếp thường ăn phần ưế; sau khi sanh vào cõi người, đui điếc câm ngọng, cơ thể không đủ, lỗ mũi bẹp xẹp, ngu đần vô trí, thân hình xấu xí. Cứ thứ tự như vậy, tội chướng tiêu hao, lưu chuyển mười phương, may gặp chư Phật, gần gũi cúng dường, nghe lại được Đại thừa trước mà tùy hỷ tín thọ. Nhờ nhân duyên này tâm đại Bồ đề liền phát, tinh cần dũng mãnh, tu hạnh Bồ tát dần dần học lên đến quả Bồ đề.

"Các Đức Phật Thế Tôn khởi tâm không phân biệt vì các loài hữu tình thuyết pháp năm thừa; do nơi bốn nguyện lực, nơi pháp giới thân mà trong tất cả thời pháp, từ nơi các lỗ chân lông, luân chuyển lưu xuất ra vô lượng ánh sáng pháp; dùng một loại âm thanh vi diệu để rưới mưa pháp cho vô lượng hữu tình trong cùng một chúng hội. Hàng Thanh văn thừa tin vui nghe Phật thuyết Thanh văn thừa pháp. Hàng Độc giác thừa tin vui nghe Phật thuyết Độc giác thừa pháp. Hàng Vô thượng thừa tin vui nghe Phật thuyết Vô thượng thừa pháp. Hàng chủng chủng thừa tin vui nghe Phật thuyết chủng chủng thừa pháp. Hàng Thiên nhân thừa tin vui nghe Phật thuyết Thiên nhân thừa pháp. Các hàng bàng sanh, ngã quý v.v... cũng nghe Như Lai dùng âm thanh của mỗi loài mà thuyết pháp. Nếu có kẻ xưa nay chưa nghe pháp, họ thấy Phật ở trong chúng yên lặng. Những kẻ từng nghe Đại thừa mà phỉ báng đều trải qua vô lượng kiếp đọa vào đại địa ngục; từ bàng sanh, ngã quý cho đến trong hàng trời người đều thọ khổ như vậy. Khi nghe pháp Đại thừa mà sanh

hoan hỷ thâm sâu, niềm tin thuần tịnh liền phát sanh A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ Đề Tâm."

Bấy giờ, Đức Nghiêm Hoa nghe Phật thuyết như vậy, lại thỉnh Phật rằng: "Sao gọi là Đại thừa? Tên gọi Đại thừa này có bao nhiêu phần nghĩa?"

Đức Thế Tôn bảo rằng: "Lành thay! Lành thay! Người nên khéo lắng nghe công đức của Đại Thừa, nghe kỹ nghe kỹ, khéo tư duy nhớ nghĩ. Ta nay vì người phân biệt giải nói tên gọi Đại thừa này cùng các phần mục nghĩa. Thừa này gồm thâu, bao trùm, sâu xa, không có chỗ sai sót, nên gọi Đại Thừa. Thừa này có công đức thậm thâm vi diệu, hơn cả đếm đong, nên gọi Đại thừa. Thừa này bền chắc, những điều hư dối, chia chẻ không thể lay động, nên gọi Đại thừa. Thừa này chân thật đến vô cùng vị lai, không có bờ mé cùng tận, nên gọi Đại thừa. Thừa này minh mông, bao trùm pháp giới, xa không biên tế, nên gọi Đại thừa. Thừa này như biển, thâu nạp cát chứa, công đức qui tụ, nên gọi Đại Thừa. Thừa này như núi, trấn giữ vùng miền, kẻ ác không hại, nên gọi Đại thừa. Thừa này như hư không, gồm thâu tất cả hữu tình vô tình, nên gọi Đại thừa. Thừa này như đất, cả thầy sinh trưởng việc thế gian hay xuất thế gian, nên gọi Đại thừa. Thừa này như nước, thấm ướt tất cả, khiến không khô héo, nên gọi Đại thừa. Thừa này như lửa, đốt sạch chướng ngại, khiến hết tập khí, nên gọi Đại thừa. Thừa này như gió, quét sạch hết thầy vàng mây sinh tử, nên gọi Đại thừa. Thừa này như mặt trời, soi tỏ khắp cùng, thành thực tất cả, nên gọi Đại thừa. Thừa này như mặt trăng, trừ sạch khổ sâu, phá các tà ám, nên gọi Đại thừa. Thừa này tôn quý, trời rồng tám bộ đều kính sùng phụng, nên gọi Đại thừa. Thừa này khắp vì, người khỏe thông đạt, ca vịnh ngợi khen, nên gọi Đại thừa. Thừa này khắp vì, tứ vương Phạm Thích, lễ kính tôn trọng, nên gọi Đại thừa. Thừa này khắp vì, các vị long thần v.v... cung kính giữ gìn, nên gọi Đại thừa. Thừa này khắp vì, tất cả bồ tát, tinh cần tu học, nên gọi Đại thừa. Thừa này gìn giữ, hạt giống Phật Thánh, chuyển tiếp tăng thịnh, nên gọi Đại thừa. Thừa này viên mãn, đầy đủ uy đức, sáng rõ tất cả, nên gọi Đại thừa. Thừa này chu cấp, tất cả hữu tình, khiến chẳng thiếu thốn, nên gọi Đại thừa. Thừa này uy lực, như giống thuốc quý, chữa lành các bệnh, nên gọi Đại thừa. Thừa này phá được, tất cả các giặc phiền não hữu tình, nên gọi Đại thừa. Thừa này chuyển được, xe pháp vô thượng, lợi ích tất cả, nên gọi Đại thừa. Thừa này vi diệu, thâm sâu bí mật, không thể nói kể, nên gọi Đại thừa. Thừa này diệu dụng, nói giống Tam Bảo, khiến không tuyệt diệt, nên gọi Đại thừa. Thừa này sáng tỏ, chân nghĩa cuộc đời, đạo lý cứu cánh, nên gọi Đại thừa. Thừa này hiển lộ, các hạnh Bồ tát, đầy đủ không thiếu, nên gọi Đại thừa. Thừa này hiển lộ, đất Phật công đức, đầy đủ không thiếu, nên gọi Đại thừa. Thừa này lợi lạc, tất cả hữu tình, không có bờ mé, nên gọi Đại thừa. Thừa này công năng, thiết lập nghĩa lớn, diệu dụng vô tận, nên gọi Đại thừa. Thừa này huyền diệu, tâm ý kém cỏi, không thể tin thọ, nên gọi Đại thừa. Thừa này bình đẳng, tâm ý cao thượng, có

thể tin thọ, nên gọi Đại thừa. Thừa này rộng lớn, kẻ ngu không thấu mà sanh cười nhạo, nên gọi Đại thừa. Thừa này tôn quý, người trí có được như giữ của báu, nên gọi Đại thừa. Thừa này cao siêu, hàng Độc giác thừa v.v... tột cùng không sánh, nên gọi Đại thừa."

Lúc Đức Phật nói như vậy, các công đức thù thắng của danh nghĩa, thể dụng Đại thừa rồi, tam thiên đại thiên thế giới rung động sáu kiêu. Trong không trung trăm vạn loại nhạc trời vang lên, trống không đánh tự kêu, hoa trời tuyệt sắc, rục rờ rơi xuống. Vô lượng thiên tử, vô số Thanh văn nghe pháp âm này, thấy điềm lành này đều phát tâm A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ đề. Trăm ngàn Bồ tát mới học đồng lúc chứng đắc Vô sanh pháp nhẫn.

Lúc bấy giờ, ngài A Nan từ chỗ ngồi đứng dậy, chắp tay cung kính mà bạch Phật rằng: "Nay có pháp môn thậm thâm hi hữu này có thể làm lợi lạc cho tất cả hữu tình, lấy tên là gì để phụng trì, lưu bố?"

Đức Phật bảo A Nan: "Kinh này tên là Xưng Tán Đại Thừa Công Đức, cũng gọi là Hiền Thuyết Báng Pháp Nghiệp Chương. Các người dùng tên kinh đó để phụng trì."

Lúc bấy giờ, Đức Bạc Già Phạm thuyết kinh này xong; A Nan Đà, vô lượng Thanh văn, Đức Nghiêm Hoa v.v... vô số Bồ tát, cùng hàng Trời, Người, A tu la v.v... tất cả đại chúng nghe Phật thuyết rồi đều hoan hỷ tín thọ phụng hành.

Kinh Công Đức Xưng Tán Đại Thừa

---o0o---

Hết